

лжкатушна рѣка, по чиито мочури се извиватъ строй-
нитѣ стѣбла на папура като хиляди мечове, забити
сѣкашъ въ земята.

Тѣжни и запусѣли сѣ нивята...

Тукъ е границата. Но тя не дѣли двѣ земи, а раз-
дѣля една земя на двѣ, откъсва насила части отъ
тѣлото на единъ народъ.

Автомобилътъ лети. Отгорѣ прѣдъ очитѣ ни
се откри равно, необятно поле оградено отъ мъгля-
вата синева на небето. Прѣдъ насъ се разтла едно-
образна равнина. Навредъ само нивя и пасища,
прѣсѣчени отъ неудобни междуселски пѣтища. Окоето
се уморява да гледа безкрайния хоризонтъ. Напра-
здно дири то за отмора височинка или гора.

Ние сме вече на носъ Калиакра. Прѣдъ насъ
и около насъ е морето, тихо и златно-червено при
вечерния залѣзъ.

Пристѣпваме още нѣколко стѣпки и се надве-
сваме надъ бездната. Подъ насъ сѣ въ най-голѣмъ
безпорядѣкъ грамадни каменни скали. Всичко прѣдъ
очитѣ е като на дланъ. Каква красота, каква прѣ-
лестъ има дивната Калиакра!... И какъ тази кра-
сота се сливасъ красотата на разкошнитѣ Добру-
джански полета.

Изъ книгата „Равна Добруджа“ отъ С. Чилингировъ.

